

Arrest

nr. 148 100 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2015 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. LEMARCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste en derde verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

+ kind: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 13/05/2011 die zij later wijzigde naar werknemer en verkreeg de E-kaart op 05/09/2011. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Betrokkene werd op 02/12/2014 uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar nieuwe situatie. Betrokkene tekende ons schrijven op 15/12/2014 waarna zij nog één maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Naar aanleiding hiervan legde zij de volgende bewijsstukken voor: arbeidsovereenkomst Vinco bvba, arbeidsovereenkomst sportcentrum Watermolen bvba, attesten OCMW inzake leefloon, werknemersfiche, loonafrekening Vinco BVBA, loonafrekening Sportcentrum Watermolen BVBA, inschrijvingsbewijs VDAB van echtgenoot van betrokkene, arbeidsovereenkomst voor arbeiders bepaalde duur— voltijds (in het kader van artikel 60 §7) van echtgenoot.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31/03/2014 niet meer volwaardig was tewerkgesteld. Betrokkene haar werkzaamheden hebben een duidelijk een marginaal of bijkomstig karakter, zo blijkt uit de loonbriefjes. Op basis van marginale tewerkstelling kan betrokkene het verblijfsrecht niet behouden (artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980).

Zij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Bij navraag naar huidige situatie (zie brief 02/12/2014) werd niets voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene is ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende of nog actief op zoek is naar werk en een reële kans maakt om binnen afzienbare termijn opnieuw te worden aangesteld. Nergens in het dossier werd aangetoond dat betrokkene nog gesolliciteerd heeft en reële kans maakt op een nieuwe niet-marginale tewerkstelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 01/07/2014 beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud van zichzelf en haar gezin te voorzien. Het betreft een aanvullend leefloon. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt echter dat de echtgenoot van betrokkene tewerkgesteld is onder artikel 80§7 van de organieke wet op het OCMW. Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60§7 is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen. De bestaansmiddelen waarover betrokkene via haar echtgenoot kan beschikken, worden dus gefinancierd door het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Derhalve kunnen zij niet worden aanvaard als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980. De persoon die de bestaansmiddelen ter beschikking stelt, valt immers zelf ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Overeenkomstig artikel 42ter §1, 1° van de wet van 15/12/1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van het kind (...) aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd nl. haar moeder (...).

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vernielde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 02/12/2014 (betekend op 15/12/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

1.2. Op 11 februari 2015 wordt tevens beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 13/05/2011 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als echtgenoot van mevrouw (...).

Zijn echtgenote kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd op 06/02/2015 een einde gesteld aan haar verblijf overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw, dient ook het verblijfsrecht van de echtgenoot (...) te worden beëindigd, dit overeenkomstig artikel 42quater, §1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van een burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige van nog geen jaar oud beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde verzoekende partij optreden in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). Terzake gedraagt de advocaat van de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40, §4, 1° en 40bis, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"DOORDAT

Mevrouw B. (...) voldeed (en voldoet nog steeds) aan het statuut van werkzoekende overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het "KB").

TOELICHTING

Artikel 50, §2, 3° van het KB bepaalt dat een werkzoekende dient aan te tonen dat hij (i) ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven kan voorleggen en (ii) een reële kans maakt op tewerkstelling.

Mevrouw B. (...) behaalde in 2003 haar diploma "Theatre and Education" (vrij vertaald: "Theater en Opvoeding") aan de Utrechtse Hogeschool voor Kunsten (stuk 6). Door dit diploma kon zij in 2012 aan de slag bij Nederlandse Academie in Brussel, alwaar zij tot en met maart 2014 heeft gewerkt.

Mevrouw B. (...) heeft zich op 13 juni 2014 ingeschreven bij de VDAB (stuk 7).

Op 16 mei 2014 kreeg mevrouw B. (...) via e-mail een reactie van het bedrijf "Babydays" op haar CV dat op de website van de VDAB ter beschikking van potentiële werkgevers stond (stuk 8).

Mevrouw B. (...) heeft op 14 juli 2014 gesolliciteerd bij "Huis van het Nederlands" (stuk 9). Op 6 augustus 2014 ontving mevrouw B. (...) echter het bericht dat haar kandidatuur niet werd weerhouden (stuk 10).

Op 21 juli 2014 heeft mevrouw B. (...) gesolliciteerd bij het OCMW Overijse voor de vacature van maatschappelijk werker (stuk 11). Op 28 juli 2014 ontving mevrouw Baumann het bericht dat ze niet werd toegelaten tot de selectieprocedure (stuk 12).

Nadien heeft mevrouw B. (...) inderdaad niet meer actief gesolliciteerd. Dit kan ook niet verwacht worden van iemand die op dat ogenblik 6 à 7 maanden zwanger was (stuk 13). Het dochtertje van de heer en mevrouw S.-B. (...) is geboren op 24 oktober 2014. Logischerwijs kon van mevrouw B. (...) dan ook niet verwacht worden dat zij meteen na de geboorte opnieuw actief ging solliciteren.

Mevrouw B. (...) heeft zich op 20 februari 2015 opnieuw officieel geregistreerd bij de VDAB (stuk 14). Reeds op 19 februari 2015 heeft zij gesolliciteerd bij de VZW Kamo voor de vacature van begeleider van kunsteducatieve workshops (stuk 15). Op 23 februari 2015 ontving mevrouw B. (...) het positieve nieuws dat zij op 12 maart 2015 wordt uitgenodigd op een bijeenkomst van de VZW Kamo (stuk 16).

Op 23 februari 2015 solliciteerde mevrouw B. (...) bij C&A (stuk 17) en op 24 februari 2015 bij "Curieus", een sociaal-culturele vereniging (stuk 18), bij "CLL Brussel", het taalcentrum verbonden aan de Katholieke Universiteit Leuven (stuk 19) en bij "Berlitz", een taalschool gevestigd in Waterloo (stuk 20).

Op 5 maart 2015 solliciteerde mevrouw B. (...) voor de vacature van opvoedster bij de FOD Binnenlandse zaken (stuk 21).

Er kan dan ook niet anders dan besloten worden dat mevrouw B. (...) sinds juni 2014 geregistreerd is bij de VDAB, talrijke sollicitatiebrieven kan voorleggen en, gelet op haar diploma en werkervaring, een zeer reële kans maakt op tewerkstelling. De DVZ heeft dan ook ten onrechte toepassing gemaakt van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het verblijfsrecht van de heer S. (...) gekoppeld is aan het verblijfsrecht van mevrouw B. (...), heeft de DVZ ook ten aanzien van hem ten onrechte artikel 42quater van de Vreemdelingenwet ingeroepen. Hieruit volgt dat ook de beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van D. S. (...) op grond van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte is gebeurd.

Dit middel is derhalve gegrond."

3.2. Het wordt niet betwist dat de eerste verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)"

De Raad merkt op dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

3.3. Verzoekende partijen betwisten de vaststellingen – die overigens steun vinden in de stukken van het administratief dossier – niet dat eerste verzoekende partij sinds 31 maart 2014 niet meer volwaardig was tewerkgesteld en dat haar werkzaamheden een duidelijk marginaal karakter hebben zodat zij op basis van deze marginale tewerkstelling haar statuut als werknemer niet kan behouden.

Verzoekende partijen betwisten wel de vaststelling als zou eerste verzoekende partij niet voldoen aan het statuut van werkzoekende. Zij wijzen erop dat eerste verzoekende partij met haar diploma tewerkgesteld was tot maart 2014 en dat zij zich op 13 juni 2014 ingeschreven heeft bij de VDAB. Verder wijzen zij op diverse sollicitaties en stellen dat zij na juli 2014 inderdaad niet meer actief heeft gezocht naar werk omdat zij toen zes à zeven maanden zwanger was. Ook na de geboorte van het kind op 24 oktober 2014 kon van haar niet verwacht worden dat zij meteen actief ging solliciteren. Zij wijzen erop dat zij opnieuw op 20 februari 2015 zich geregistreerd heeft bij de VDAB en dat zij nadien opnieuw is gaan solliciteren. Volgens verzoekende partijen kan het niet ontkend worden dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

3.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij via schrijven van 2 december 2014 – haar betekend op 15 december 2014 – werd uitgenodigd informatie te verstrekken aangaande haar huidige activiteiten. Eerste verzoekende partij legde in navolging daarvan volgende stukken voor:

- attesten OCMW inzake leefloon vanaf 1 juli 2014 voor zowel eerste als tweede verzoekende partij
- arbeidsovereenkomst onbepaalde duur – deeltijds van 1 september 2011
- arbeidsovereenkomst van 8 februari 2014
- werknemersfiche
- loonfiches augustus 2014
- inschrijvingsbewijs VDAB van 6 januari 2015 van tweede verzoekende partij
- arbeidsovereenkomst van 9 december 2014 van tweede verzoekende partij

Zoals blijkt hebben al de voorgelegde stukken betrekking op de tewerkstelling van eerste verzoekende partij, die door het bestuur werden beoordeeld en waarbij geoordeeld werd dat deze tewerkstelling marginaal is en eerste verzoekende partij aldus niet meer voldoet aan het statuut van werknemer, of op de tewerkstelling van tweede verzoekende partij, die eveneens door het bestuur werd beoordeeld en waarbij geoordeeld werd dat deze tewerkstelling valt onder artikel 60, §7 van de organieke wet op het OCMW en aldus beschouwd wordt als een vorm van sociale bijstand zodat deze niet in aanmerking kunnen genomen worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet betwist. Evenmin wordt de vaststelling betwist dat zij OCMW-steun genieten.

Waar verzoekende partijen thans verwijzen naar sollicitatiebewijzen van eerste verzoekende partij als kritiek op de motivering inzake het statuut van werkzoekende, dient de Raad vast te stellen dat deze bewijzen niet werden voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, dit terwijl in de uitnodigingsbrief van 2 december 2014 er uitdrukkelijk op gewezen werd dat zij als werkzoekende het bewijs diende voor te leggen van een reële kans op tewerkstelling alsook een VDAB-atteest of sollicitatiebrieven. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarvan het bestuur in kennis werd gesteld of kennis kon hebben voor het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen kunnen thans niet dienstig verwijzen naar stukken die zij nagelaten hebben kenbaar te maken aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing zodat hun argumentatie dienaangaande geenszins afbreuk kan doen aan de motivering: *“Zij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende. Overeenkomstig artikel 50, §2, 3° van het KB van 08/10/1981 dient een werkzoekende aan te tonen (1) ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en (2) het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Bij navraag naar huidige situatie (zie brief 02/12/2014) werd niets voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene is Ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende of nog actief op zoek is naar werk en een reële kans maakt om binnen afzienbare termijn opnieuw te worden aangesteld. Nergens in het dossier werd aangetoond dat betrokkene nog gesolliciteerd heeft en reële kans maakt op een nieuwe niet-marginale tewerkstelling.”* Met de verwijzing naar de zwangerschap maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat dit gegeven eerste verzoekende partij ervan weerhield te solliciteren of stappen te zetten in de zoektocht naar werk. Zoals verzoekende partijen zelf erkennen in het verzoekschrift heeft eerste verzoekende partij er zelf voor geopteerd tijdens die periode en een geruime periode na de bevalling geen enkele stap te ondernemen in de zoektocht naar werk. De subjectieve overtuiging van de verzoekende partijen dat een zwangerschap maakt dat men geen sollicitatiebrieven zou kunnen schrijven in de zoektocht naar werk, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet voldoet aan het statuut van werkzoekende. Ook de blote overtuiging van de eerste verzoekende partij dat zij wel degelijk een reële kans maakt op tewerkstelling, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de verweerder.

3.5. Nu duidelijk blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen afbreuk te doen aan de motieven die het beëindigen van het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij dragen, kunnen zij evenmin gevolgd worden in hun betoog dat het verblijfsrecht van de tweede verzoekende partij, dat zich steunt op het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij, onterecht beëindigd werd. Hetzelfde geldt voor wat betreft de beëindiging van het verblijfsrecht van hun kind.

3.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.7. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Dit middel is gesteund op het feit dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de zwangerschap van mevrouw B. (...).

DOORDAT

Artikel 42bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een Unieburger het verblijfsrecht behoudt in geval van tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens ziekte of ongeval.

TOELICHTING

Indien de Vreemdelingenwet voorziet in uitzondering voor tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens ziekte of ongeval waardoor een Unieburger alsnog het verblijfsrecht kan behouden, dient ook zwangerschap hieronder verstaan te worden.

De DVZ heeft bij de beoordeling van de situatie van verzoekers op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het feit dat mevrouw B. (...) sinds januari 2014 in verwachting was en dat het dochtertje van de heer en mevrouw S.-B. (...) geboren is op 24 oktober 2014.

Mevrouw B. (...) bevond zich op het ogenblik van de beslissing van de DVZ om het verblijfsrecht te beëindigen dan ook in een situatie die gelijkgesteld dient te worden met arbeidsongeschiktheid wegens ziekte of ongeval. Hier anders over oordelen zou een schending uitmaken op het recht om een gezin te stichten, zoals gewaarborgd wordt door artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Immers, indien de verplichting om te werken of om aan te tonen dat er een reële kans is op tewerkstelling zo ver reikt dat zwangerschap niet aanvaard wordt als uitzondering op de verplichting, wordt de Unieburger de facto elk recht ontnomen om een gezin te stichten. Ook het tweede middel is aldus gegrond.”

3.8. Naast de vaststelling dat verwerende partij niet betwist dat eerste verzoekende partij tewerkgesteld is, maar oordeelt dat de tewerkstelling te marginaal is opdat eerste verzoekende partij nog recht heeft op het statuut als werknemer, dient vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat eerste verzoekende partij tijdens haar zwangerschap arbeidsongeschikt was. Evenmin tonen zij met hun betoog dienaangaande aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar zwangerschap niet in staat was meer arbeid te verrichten dan de marginale tewerkstelling die zij aantoonst. Zelfs indien men de verplichte moederschapsrust (10 weken in totaal zich situerende rond de datum van bevalling, in casu 24 oktober 2014) in aanmerking zou nemen, verantwoordt dit nog steeds niet dat eerste verzoekende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing geen tewerkstelling zou kunnen uitoefenen die niet als marginaal kan beschouwd worden. Hetzelfde geldt overigens bij het in aanmerking nemen van een volledige moederschapsrust van 15 weken. Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel tonen verzoekende partijen met hun verwijzing naar de zwangerschap evenmin aan waarom dit eerste verzoekende partij ervan zou weerhouden hebben op zoek te gaan naar werk. Ook hier kan dezelfde bemerking gemaakt worden inzake de moederschapsrust. Zelfs bij het in aanmerking nemen van deze rust, verantwoordt dit geenszins waarom de eerste verzoekende partij reeds vanaf augustus 2014 gestopt is met het zoeken naar werk en tot bijna vier maanden na haar bevalling heeft gewacht (bevalling was op 24 oktober 2014 terwijl eerste verzoekende partij aangeeft zich pas op 20 februari 2015 opnieuw te hebben ingeschreven bij de VDAB en omstreeks die datum ook opnieuw gestart is met sollicitaties) om opnieuw op zoek te gaan naar werk. Met hun verwijzing naar de zwangerschap van de eerste verzoekende partij tonen verzoekende partijen aldus geenszins aan dat in casu de uitzondering zoals voorzien in artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet speelde derwijze dat dit het treffen van de bestreden beslissingen zou verhinderen. Gelet op voorgaande bespreking kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden in hun stelling dat er sprake is van een schending van artikel 12 van het EVRM.

3.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.10. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending van de motiveringsverplichting aan.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Dit middel steunt op het feit dat de DVZ niet aantoont of minstens motiveert dat verzoekers een onredelijke belasting zouden vormen voor het Belgische sociale bijstandstelsel.

DOORDAT

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de Unieburger indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

TOELICHTING

Artikel 42bis in fine van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij de beoordeling of een Unieburger een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, rekening dient gehouden te worden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, dient bovendien rekening gehouden te worden met de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk van de betrokkene.

Uit niets blijkt dat de DVZ met bovenstaande elementen rekening heeft gehouden bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekers. Zo bevat noch de beslissing met betrekking tot de heer S. (...), noch de beslissing met betrekking tot mevrouw B. (...), enige bepaling hieromtrent. De DVZ

houdt bovendien geen rekening met de persoonlijke situatie van verzoekers. Mevrouw B. (..) heeft sinds 2011 stevast gewerkt in België. Het is pas toen zij in maart 2014 haar job verloor en constateerde dat ze zwanger was dat zij geen nieuwe voltijdse betrekking heeft gevonden. Het dochtertje van verzoekers is geboren in oktober 2014 en was op het ogenblik van de beslissing van de DVZ nog geen vier maanden oud. De DVZ is dan ook volledig voorbij gegaan aan de gezinssituatie van verzoekers.

Het is vaststaande rechtspraak dat het onvoldoende is dat een Unieburger tijdelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Het moet wel degelijk gaan om een onredelijke belasting van langdurige aard. De DVZ laat na om te motiveren hoe verzoekers in casu een onredelijke belastingen zouden vormen op het sociale bijstandstelsel van België.

Bijgevolg is ook het derde middel gegrond.

10. CONCLUSIE

De DVZ heeft ten onrechte geoordeeld dat mevrouw B. (..) niet voldoet aan het statuut van werkzoekende. Mevrouw B. (..) was reeds sinds 13 juni 2014 ingeschreven bij de VDAB en heeft sindsdien verschillende sollicitatieprocedures doorlopen met een reële kans op tewerkstelling. Er kan mevrouw B. (..) onmogelijk verweten worden dat zij sinds augustus 2014 minder gesolliciteerd heeft aangezien zij op dat moment reeds zeven maanden zwanger was. Bovendien heeft de DVZ geenszins gemotiveerd in welke zin verzoekers een onredelijke belasting zouden vormen voor het Belgische sociale bijstandstelsel.

Aangezien het verblijfsrecht van de heer S. (..) en het dochtertje D. S. (..) volledig gelinkt is aan het verblijfsrecht van mevrouw B. (..), werd ook aan hun verblijfsrecht ten onrechte een einde gemaakt door de DVZ. Voor de heer S. (..) had dit tot directe gevolg dat een einde werd gemaakt aan zijn arbeidsbetrekking bij het OCMW Overijse."

3.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad benadrukt dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk waarom de eerste verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden om het statuut als werknemer of als werkzoekende te behouden. Evenmin blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht te behouden op grond van beschikking van voldoende bestaansmiddelen. Conform artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet volstaan deze vaststellingen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen hun kritiek aangaande de niet-motivering inzake de onredelijke belasting voor het Belgische sociale bijstandstelsel kan aldus geen afbreuk doen aan de duidelijke motieven van de eerste bestreden beslissing die motiveert waarom de eerste verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden inzake haar verblijf, hetgeen een afdoende motief is om over te gaan tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Voorts kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden in hun kritiek waar zij stellen dat niet gemotiveerd wordt omtrent het bepaalde in artikel 42bis, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zoals gemotiveerd wordt in de eerste bestreden beslissing en onderbouwd door de stukken van het administratief dossier heeft de eerste verzoekende partij nagelaten enig humanitair element kenbaar te maken waarmee zij wenste dat het bestuur rekening zou houden, dit terwijl zij daarnaar uitdrukkelijk bevraagd werd met verwijzing naar artikel 42bis, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat in het licht daarvan het bestuur oordeelt: *"Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vernielde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 02/12/2014(betekend op 15/12/2014) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening*

dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

Ook wat betreft de tweede bestreden beslissing kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden waar zij stellen dat ook hierin niks wordt gezegd over humanitaire omstandigheden conform artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Immers wordt gesteld: *"Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van een burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing."*

3.12. Voor zover de verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar hun gezinssituatie, i.e. de geboorte van hun kind en de door hen voorgehouden impact daarvan op hun tewerkstelling, wijst de Raad op de bespreking van het eerste en tweede middel dienaangaande.

3.13. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER